

[Ninn-Hansen.]

Det konservative folkeparti gik ind i august-aftalen ud fra ønsket om at medvirke til ro, stabilitet og ordnede forhold her i samfundet. Det vedstår vi. Vi har hele tiden været klar over og også sagt, at den indkomstpolitik, der er blevet tilrettelagt, kunne komme til at betyde, at vi måtte træde i funktion med en lovgivning, der sikrede en indkomstpolitik. Vi er parat til og har hele tiden været parat til at udføre denne opgave, også hvis arbejdsmarkedets parter havde opgivet på et tidligere tidspunkt, og vi vedstår selvfølgelig, at vi skal gennemføre, hvad vi er begyndt på. Men vi må selvfølgelig have sikkerhed for, at dette mæglingsforslag stemmer med den beslutning, som et flertal stemte for i august måned, og som indeholder en bestemt indkomstramme.

Vi har for nogle uger siden i det møde, jeg nævnte, i statsministeriet modtaget en meddelelse fra den mest ansvarlige her i landet, nemlig statsministeren, om, at det forhandlingsresultat, parterne var kommet til, holdt sig inden for denne ramme. Men det er nødvendigt gennem en klar og skriftlig udtalelse fra regeringen at få dette cementeret. Sker det ikke, må vi vælge en anden udvej end ophøjelse af mæglingsforslaget til lov for at sikre indkomstpolitikken. En klar erklæring vil jo også give både regeringen og os andre grundlag for lovændringer inden for den kommende 2 års periode, hvis et eller andet går anderledes, end man forventede. En ting vil jeg gerne sige til regeringen: når vi bliver inviteret til at deltage i en lovgivning, så forbeholder vi os samtidig ret til at lave loven om, hvis det skulle vise sig nødvendigt.

Der er to grunde til, at det er uhyre vigtigt at opretholde 2 pct. aftalen. Den ene er hensynet til vort omkostningsniveau. Det kender vi argumenterne for. Den anden er at opretholde balancen mellem grupperne på arbejdsmarkedet.

Der er jo den risiko ved disse universalløsninger, at nogle grupper risikerer at blive distanceret, hvis andre finder udveje for at forøge deres indkomster. Vi kan f. eks. ikke affinde os med, at en lønglidning for visse grupper distancerer arbejdsledere og andre med et særligt ansvar. Også derfor må en sådan lønglidning hindres.

Den balance, jeg taler om, afgør jo også forholdet mellem de offentligt ansatte og dem, der er ansat på det private arbejdsmarked. I den

forbindelse tror jeg det vil have interesse, at vi under udvalgsbehandlingen får en nærmere redegørelse fra finansministeren om den overenskomst, der er truffet for tjenestemændenes vedkommende.

For tjenestemændene må denne overenskomst i øvrigt betyde, at man nu holder op med at skabe yderligere ængstelse omkring tjenestemandsbegrebet og tjenestemandspensionerne. Den 2-årige overenskomst må betyde, at dette spørgsmål ikke kan bringes frem til ændring i den kommende periode. Det vil jeg gerne have finansministerens udtalelse om her i salen.

Må jeg endelig minde om, at augustforliget, folketingsbeslutningen fra august, også indeholdt en bestemmelse, der betyder en ændring af ATP-loven. Jeg havde fundet det rigtigst, hvis dette lovforslag var kommet samtidig. Det er det ikke. Men vi møder jo arbejdsministeren i udvalget, og jeg er overbevist om, at regeringen ved, hvad den vil foreslå vedrørende ATP. Arbejdsministeren vil blive spurgt, og vi ønsker at få at vide, hvad dette lovforslag indeholder, inden vi gør denne sag færdig.

Lindinger (CD):

Det, der sker nu og her, er egentlig en ganske naturlig konsekvens af, hvad der skete i august 1976. Når landet er i knibe og stander i våde, så må man gribe til andre foranstaltninger end normalt. Uafhængigt af, om man er tilhænger af en fuldstændig fri prisdannelse på arbejdsmarkedet eller ej, så er det af og til nødvendigt at give nogle retningslinjer for, hvad der er til bedste for landet, og hvad der tjener landets tarv. Det gjorde man for nogle realistisk tænkende partiers vedkommende ved, at de blev enige om at lave et forlig, som man kalder augustforliget. Hvad enten man nu er tilhænger af indkomstpolitik eller ej, så er der efter min personlige mening ikke nogen som helst tvivl om, at samtidig med at man lavede augustforliget, så begyndte man virkelig at føre indkomstpolitik.

Når man gør det og angiver nogle rammer, så er det ikke sikkert, at man har været tilstrækkelig påpasselig, for der skal mange ting til, når man vil drive indkomstpolitik, så skal også hele finans- og pengepolitikken være afstemt efter det, og det er ikke helt mit personlige indtryk, at dette sker.

Man overlader så til parterne at hitte ud af, om de kan finde frem til noget, der holder sig